

funne omstøbe sig i Tidernes Lob. Dette Forhold bliver, det tør ikke oversees, næsere og nærmere, naar Danmarks Rige, Danmark-Slesvig, bliver ved Toldeenhed knyttet til en Deel af de tydske Forbundslande. Herved opstaaer Fare for, at denne Toldeenhed kan blive benyttet som velkomment Middel for den tydske Bestræbelse til ogsaa at faae Danmark draget ind i det tydske Toldforbund, og at dette vil under gunstige Forhold kunne blive iværksat. Men et virksommere Middel til at gjøre Danmark afhængig af Tydskland og forberede en Germanisering af vort Fædreland kan næppe tænkes.

En anden Sag er det vistnok, dersom man er saa lykkelig at kunne berolige sig ved Betragtninger af den Art, som vi have hørt af den høitærede Finantsminister under den foregaaende Behandling og atter gjentagne i denne Time. Han har erklæret det for at være intet videre end en „Spøgelsesfrygt“, denne Betænkelse for tydsk Indblanding i vore Toldforhold; han har spurgt: „om nogen Mand for Alvor kan sige, at der er nogen Grund til at frygte for, at det tydske Toldsystem skulde staae saa magtigt og saa truende paa Grændsen af Elben, at det skal være nærved at opsluge Danmark“; han har gjentaget atter og atter, at „det tydske Forbund hverken har Ret eller Magt til at indblande sig i vore Toldforhold“; han har endelig erklæret, at „om ogsaa alle de tydske Forbunds konger og Keisere tilfammen toge den Beslutning, at der skulde finde en Forandring Sted i vore Toldforhold, saa var den Beslutning Nul ligeoverfor den simple Udtalelse af Hans Majestæt Kongen af Danmark, naar han sagde Nei.“ — Havde vi ingen Erfaring og ingen Historie, eller laa denne Erfaring og denne Historie et Stykke længere tilbage, da kunde det være fristende at laane Dre til saa overordentlig tillidsfulde Ord. Jeg har for min Deel ikke ringe Tanke om, hvad et velberettiget Nei kan udrette, udtalt med den Bestemthed, som Bevidsthed om den gode Ret giver; men dertil hører blandt Andet, at et saadant Nei virkelig bliver udtalt, og udtalt med fuldt Alvor. Men, hvor vanskeligt et saadant Nei bliver tilveiebragt, og, hvad endnu mere er, bliver fastholdt, naar Modfordringen bliver paatræn-

gende, derom tænker jeg vi ere tilstrækkelig belærte (Hør!). Den høitærede Finantsminister har udtalt det Haab, „at man dog tilfids vil vænne sig til den Tanke, at det tydske Forbunden Magt har til at blande sig i vore Toldforhold“. Jeg troer dog virkelig, at det maatte være Regjeringen, der skulde sætte Folket istand til at tilegne sig saa modig en Tanke; men vi maatte da noget mindre incommoderes af disse europæiske Nødvendigheder (Hør!), som efterhaanden blive kastede os imøde ved ethvert Skridt, som ogsaa i nærværende Sag ganske rigtigt i denne Time ere blevne tagne til Hjælp. Men overhovedet, — hvorledes man med umiddelbar Erfaring om Tydsklands politiske Stilling: ikke alene om de convulsariske Umbælningsforsøg, som vi have oplevet, om de urolige Mander, som nu ere blevne trængte tilbage i Vulkanen, for at oppebie den næste Udbrudstid, men ogsaa om den nordpaa rettede Regjeringspolitik, der saa aabent og uforbeholdent har røbet sig, kan mene, at der ingen Fare er ved at danne et nyt Forbindelsesled mellem Danmark og dette, i sit Indre sønderflidte, men til Enhed stræbende og udad altid graadige Statslegeme, det forstaaer jeg ikke; og ligesaa lidt forstaaer jeg, hvorledes man med den høitærede Finantsminister skal kunne finde „det bedste Middel til at modstaae Anmaaselsen udenfra ved at slutte sig sammen, tæt sammen indenfor de Grændser, som ere anviste.“ Jeg troer, at den Anvendelse, der her er gjort af en almindelig Sætning, ikke holder Stik. Til en sand og styrkende Sammenlutning hører fremfor Alt, at de Dele, som sammenslutes, ere eensartede, saa at de have samme Interesse at værne om, samme Fare at væge sig imod. Men Holsteen er ueensartet; det er national ueensartet, det er, som den høitærede Finantsminister undlod at bemærke, heelt og holdent tydsk, og staaer derfor med andre Sympathier, andre Antipathier end vi; det er politisk ueensartet, saalænge som det staaer under tydsk Forbundsloshed; og navnlig med Hensyn til de commercielle Interesser, da vil Landfortet identivul overbevise Enhver om, hvorledes Holsteen har i Hamborg og maa see i Hamborg sin nærmeste og naturligste Markedsplads, at det der-